

03.04.2002 р. за № 329/6617 // Офіційний Вісник України. – 2002. – № 15. – Ст. 831.

13. Сырых В. М. Введение в теорию образовательного права / В. М. Сырых. – М.: Центр образовательного законодательства РФ, 2002. – 340 с.

14. Федорченко Н. В. Зміст зобов'язань надання послуг з вищої освіти / Н. В. Федорченко // Підприємництво, господарство і право. – № 10. – 2010. – С. 70 – 73.

15. Чалий Ю. І. Проблеми визначення галузевої приналежності норм, що регулюють відносини з надання вищої освіти / Ю. І. Чалий // Актуальні проблеми цивільного, сімейного та міжнародного приватного права (Матвеевські цивілістичні читання). Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, Київ, 10 листопада 2011 року. – К.: Алерта, 2012. – С. 405 – 407.

16. Шкатулла В. И. Образовательное право: учебник для вузов / В. И. Шкатулла. – М., 2001. – 681 с.

УДК 346.1:613/614 (043.2)

Бондаренко Р. Г., Приймак А. В., студенти,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Малишко В. М., к.ю.н., доцент

ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ЗАМОВНИКІВ У СФЕРІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Традиційно суб'єкту відводиться роль «найбільш глибокого елемента правової структури», а в науці господарського права виокремлюється суб'єктна складова як одна з двох складових предмета галузі права [1, с. 11]. Дослідження господарсько-правового статусу замовників як спеціальних господарських організацій, уповноважених здійснювати державні закупівлі, крім суто теоретичного інтересу, має важливе практичне значення. По-перше, перманентними є суперечки щодо оптимального змістовного наповнення поняття, які супроводжується боротьбою вузько-приватних, суб'єктних інтересів із загальнодержавними. По-друге, оптимізація, в тому числі на суб'єктному рівні, здійснення закупівель в охороні здоров'я на децентралізованому рівні є об'єктом економічних реформ в Україні. Замовниками є суб'єкти господарського права, визначенні в ст. 1 Закону України «Про здійснення державних закупівель» [2], що здійснюють державні закупівлі у спеціально визначених випадках. Окрім загальних ознак господарсько-правового статусу замовників, ідентифікація у відносинах охорони здоров'я забезпечується за наявності однієї з таких умов: а) предметом господарського договору про закупівлю є основний предмет закупівель у сфері; б) основний, допоміжний предмет закуповується для потреб охорони здоров'я; в) замовником виступає заклад охорони здоров'я, суб'єкт, що надає соціальні послуги. Можна

стверджувати, що будь-яке абстрактне дослідження замовників буде неповноцінним, у такому разі відсутніми виявляються функціональні ознаки. Зрештою й інститути господарського права є особливо чутливими до господарської практики. Слід погодитися з Д. В. Задихайлом, який зазначає, що розвиток спеціалізованого законодавства рано чи пізно поставить питання про викристалізацію в ньому самостійної уніфікованої та власної спеціалізованої частини [3, с. 178].

Первинну ланку системи охорони здоров'я становлять заклади охорони здоров'я. В. М. Пашков до них відносить суб'єктів некомерційного господарювання приватного права, негосподарюючих суб'єктів приватного права, суб'єктів комерційного та некомерційного господарювання приватного права. Згідно з п. 21, 27 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про здійснення державних закупівель» [2] закладами охорони здоров'я зі статусом замовників є негосподарюючі суб'єкти публічного права, суб'єкти некомерційного господарювання публічного права, суб'єкти комерційного господарювання приватного права, в статусному капіталі яких держава або комунальна частка акцій (часток, паїв) перевищує 50%. Щодо суб'єктів комерційного господарювання приватного права, то статус замовника вони фактично можуть набувати як одержувачі бюджетних коштів з огляду на неточність формулювання п. 27 ч. 1 ст. 1 Закону.

Спеціальні вимоги до матеріальної бази встановлені також до суб'єктів господарювання, що здійснюють торгівлю медичними виробами. Так наказом Міністерства охорони здоров'я України «Про затвердження Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з виробництва лікарських засобів, оптової, роздрібною торгівлі лікарськими засобами» від 31.10.2011 №723, визначено вимоги до матеріальної бази аптечних закладів, через які, окрім лікарських засобів, відбувається торгівля медичними виробами. Зокрема, пунктом 2.8. Ліцензійних умов встановлено, що суб'єкт господарювання повинен забезпечити відповідність матеріально-технічної бази вимогам нормативних документів щодо виробництва, зберігання, контролю якості, торгівлі лікарськими засобами. Крім того, згідно з п. 2.12. на фасаді будівлі, де розміщується аптечний заклад, згідно із його призначенням повинна бути вивіска із зазначенням виду закладу. На видному місці перед входом до аптечного закладу розміщується інформація про найменування суб'єкта господарювання. Фармацевтичні підприємства, відповідно до наказу Міністерства охорони здоров'я України від 26.08.2005 р. № 426, є виробниками лікарських засобів, тобто господарськими організаціями, що здійснюють хоча б один з етапів виробництва лікарського засобу, тобто серійного випуску лікарських засобів, який включає всі або хоча б одну зі стадій технологічного процесу, в тому числі процеси фасування, пакування і маркування, контроль якості в процесі виробництва, контроль якості готової продукції. Слід зазначити, що згідно з ініційованою Президентом України Програмою економічних реформ на 2010-2014 рр. «Заможне суспільство,

конкурентоспроможна економіка, ефективна держава» розвиток фармацевтичної індустрії визнається одним з важливих чинників забезпечення національної безпеки держави, однією з основних запорук успішного реформування систем медичного обслуговування. У даному контексті певною проблемою, відповідно до постанови Верховної Ради України від 06.10.2011 р. № 3901-VI, є те, що станом на 01.01.2011 р. в Україні було сертифіковано в порядку наказу Міністерства охорони здоров'я України від 22.11.2002 р. № 391 21 дільницю 15 із 149 вітчизняних фармацевтичних підприємств, на яких виробляється 361 найменування вітчизняних ліків.

Отже, господарсько-правова характеристика замовників у сфері охорони здоров'я дозволяє визначити потреби замовників, оцінити їх присутність на ринку, виявити залежність між предметом закупівель замовника та виробленою ним продукцією (наданими послугами), сформулювати алгоритм оптимальної взаємодії між суб'єктами господарювання, на підставі чого, наприклад, можливе формування моделі інноваційного розвитку, узгодження засобів державного регулювання.

Література

1. Про здійснення державних закупівель: Закон України від 01.06.2010 р. № 2289-VI // Офіційний вісник України. – 2002. – № 46. – Ст. 21.
2. Задихайло Д. В. Кодифікація інноваційного законодавства: окремі концептуально-правові підходи / Д. В. Задихайло // Вісник академії правових наук України. – 2010. – № 4(3). – 177 с.
3. Хозяйственное право Украины: учебник / под ред. А. С. Васильева, О. П. Подцерковного. – 3-е изд., перераб. и доп. – Х.: ООО «Одиссей». – 2008. – 488 с.

УДК 346.2:347.7 (043.2)

Віницька Н. Б., студентка,
Інститут заочного та дистанційного навчання,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирєва В. П., к.ю.н., доцент

САНАЦІЯ ДО ПОРУШЕННЯ СПРАВИ ПРО БАНКРУТСТВО

Одним із ефективних заходів щодо запобігання банкрутству боржника є його санація до порушення справи про банкрутство. Під санацією боржника до порушення справи про банкрутство розуміють систему заходів щодо відновлення платоспроможності боржника, які може здійснювати засновник (учасник, акціонер) боржника, власник майна (орган, уповноважений управляти майном) боржника, кредитор боржника, інші особи, з метою запобігання банкрутству боржника шляхом вжиття організаційно-господарських, управлінських, інвестиційних, технічних, фінансово-економічних, правових заходів відповідно до законодавства до порушення провадження у справі про банкрутство.